

• ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ ΝΕΜΟ •

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΝΕΑΡΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Ο ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟΣ ΦΑΡΟΣ

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ι

ΜΙΑ ΚΑΡΕΚΛΑ ΜΕ ΨΥΧΗ ΟΙ ΟΠΤΑΣΙΕΣ ΤΟΥ ΓΕΡΑΚΟΥ

Η μεταφορά της εφεύρεσης του Ιούλιου από το μαγαζί του κυρίου Σιάν, του πατέρα του Χουάν, στο *Φιλανθρωπικό Ίδρυμα Νάντης*, όπου δούλευε η Μαρί, προκάλεσε αίσθηση. Οι άνθρωποι σταματούσαν στην άκρη του δρόμου, για να δουν την παράξενη κατασκευή που κουβαλούσαν τα παιδιά. Φαινόταν καθαρά ότι ήταν καρέκλα, αλλά γιατί είχαν βάλει στην πλάτη της αυτές τις απομιμήσεις ανθρώπινων χεριών;

Ο Ιούλιος, αν και ήταν πάντα υπερήφανος για τις εφευρέσεις του, άκουγε από τους περαστικούς σχόλια που του έκοβαν τα φτερά, γιατί ήταν κοροϊδευτικά και κάποια από αυτά σκληρά.

Ο Χουάν, αντίθετα, περπατούσε καμαρωτός καμαρωτός σαν να ήταν αυτός που είχε επινοήσει και στήσει κομμάτι κομμάτι εκείνη την κατασκευή. Καθώς η καρέκλα δεν ήταν βαριά και οι δυο τους την κουβαλούσαν εύκολα, μπορούσε μέχρι και να σηκώνει κάπου κάπου το χέρι του και να το κουνάει για να χαιρετάει, λες και το κοινό είχε μαζευτεί εκεί για να τον αποθεώσει. Και πάνω που πήγαινε να αρχίσει να διαλαλεί τα προτερήματα της καρέκλας, ο Ιούλιος τον έκανε να σωπάσει.

«Σε παρακαλώ, Χουάν. Μη λες τίποτα. Η καρέκλα τούς κάνει να γελάνε και θα γελούσαν ακόμα περισσότερο αν ήξεραν σε τι χρησιμεύει».

Η Μαρί και η Καρολίνα περπατούσαν μπροστά τους κι άνοιγαν δρόμο. Οι τέσσερις τους, μετά το σχολείο, είχαν τρέξει στο αποθηκάκι του κυρίου Σιάν, τον τόπο συνάντησης των Κυνηγών της Περιπέτειας του 21ου αιώνα. Εκεί είχαν κατασκευάσει και φυλάξει την καρέκλα που τώρα μετέφεραν τα αγόρια.

Λίγες μέρες νωρίτερα, η Μαρί είχε πει στους φίλους της ότι ορισμένα γεροντάκια που έμεναν στο ίδρυμα ένιωθαν πολλή μοναξιά. Οι συγγενείς τους είχαν ήδη πεθάνει ή έμεναν μακριά ή, ακόμα χειρότερα, δεν πήγαιναν ποτέ να τους δουν. Νοσταλγούσαν τις συζητήσεις, τα οικογενειακά γεύματα, τον ύπνο κάτω από την ίδια στέγη με τα παιδιά τους και τα εγγόνια τους, αλλά περισσότερο απ' όλα μια τρυφερή αγκαλιά.

Ακούγοντας τη Μαρί, ο Ιούλιος άρχισε αμέσως να σκέφτεται πώς θα μπορούσε να ανακουφίσει τα γεροντάκια και να τα κάνει να νιώθουν λιγότερη μοναξιά. Στην πραγματικότητα, και οι τέσσερις άρχισαν να το σκέφτονται, αλλά η μόνη ιδέα που ήρθε στους υπόλοιπους ήταν να τους επισκέπτονται οι ίδιοι και να τους προσφέρουν για λίγο την τρυφερότητα που λαχταρούσαν.

Το μυαλό του Ιούλιου, ωστόσο, λειτουργούσε μ' έναν τρόπο πιο περίπλοκο. Έψαχνε κάτι που οι τρόφιμοι του ιδρύματος θα είχαν πάντα στη διάθεσή τους, που δεν θα τους έκανε να εξαρτώνται από τη συμπόνια των επισκεπτών τους. Όλο αυτό ήταν μια πραγματική πρόκληση για τον Ιούλιο. Μέχρι εκείνη τη στιγμή, οι εφευρέσεις του είχαν πάντα μια πρακτική χρήση, και πάντα χειροπιαστά αποτελέσματα. Το να φτιάξει όμως τη διάθεση ενός ανθρώπου ήταν κάτι πολύ διαφορετικό.

Έμεινε σιωπηλός το υπόλοιπο απόγευμα, αλλά οι φίλοι του καθόλου δεν τον παρεξήγησαν· καταλάβαιναν ότι το μυαλό του δούλευε, και όποτε δούλευε το μυαλό του Ιούλιου, το αποτέλεσμα ήταν πάντα το ίδιο, η δημιουργία μιας καινούργιας εφεύρεσης.

Έτσι έγινε κι αυτή τη φορά. Όχι εκείνο το απόγευμα, το επόμενο. Στα κορίτσια, όπως συνήθως, δεν είχε πει τίποτα στο σχολείο την ώρα του διαλείμματος, αλλά ούτε και στον Χουάν τις πολλές –για την ακρίβεια ατελείωτες– ώρες που περνούσαν μαζί στην τάξη. Από το αινιγματικό του όμως χαμόγελο όταν τον ρώτησε, ο φίλος του είχε συμπεράνει ότι

ο Ιούλιος είχε ήδη κάποια εφεύρεση κατά νου, αλλά αποφάσισε να περιμένει μέχρι το απόγευμα.

Στο αποθηκάκι, αφού βολεύτηκαν στα κασόνια και έφαγαν το κολατσιό που τους είχε ετοιμάσει η κυρία Σιάν, ο Ιούλιος έβγαλε από τη σάκα του δυο φύλλα χαρτί, πάνω στα οποία είχε σχεδιάσει την «καρέκλα που αγκαλιάζει», όπως την ονόμασε. Ήταν μια καρέκλα με πρόσθετα μηχανικά χέρια. Έμπαινε σε λειτουργία όταν κάποιος καθόταν και ακουμπούσε στην πλάτη της. Τότε τα χέρια έκλειναν κι αγκάλιαζαν τον κορμό του ανθρώπου.

«Όχι, εγώ δεν θέλω να κάτσω! Φοβάμαι!» άρχισε να διαμαρτύρεται η γριούλα.

Ήταν φυσικό η γυναίκα στο ίδρυμα να φοβάται.

Λίγο πριν, η πρώτη δοκιμή με την καρέκλα που είχε εφεύρει ο Ιούλιος είχε αποτύχει παταγωδώς.

Ένας γεράκος είχε καθίσει με ένα χαμόγελο ελπίδας στο πρόσωπό του, αλλά τα μηχανικά χέρια τον έσφιξαν τόσο δυνατά, που παραλίγο να του σπάσουν κανένα κόκαλο.

Ο Ιούλιος αναγκάστηκε να ζητήσει χίλιες φορές συγγνώμη και να εξηγήσει ότι ήταν ένα λάθος ασήμαντο και ότι θα το διόρθωνε αμέσως. Ανασκουμπώθηκε, και μέσα σε λίγα λεπτά είχε ρυθμίσει τους μηχανισμούς. Όση ώρα ξέσφιγγε παξιμάδια και χαλάρωνε ελατήρια, η Μαρί, σκυμμένη δίπλα του, του ψιθύριζε:

«Έπρεπε να είχαμε κάνει περισσότερες δοκιμές πριν τη φέρουμε. Νιώθω ότι ευθύνομαι για όλο αυτό».

«Έδειχνε να δουλεύει τέλεια, δεν φανταζόμουν ότι θα συνέβαινε κάτι τέτοιο...» δικαιολογήθηκε ο Ιούλιος, αν και ήξερε ότι η Μαρί είχε δίκιο.

Ανησυχούσε επίσης μήπως τα γεροντάκια σταματήσουν να του έχουν εμπιστοσύνη. Ήταν ήδη πολλές οι εφευρέσεις που τους είχε φτιάξει, και όλες είχαν αποδειχτεί χρήσιμες. Από την πρώτη, ένα πιρούνι-ξύστρα πλάτης σπαστό, μέχρι την τελευταία, που τους βοηθούσε να ανεβάζουν τις κάλτσες χωρίς να σκύβουν, οι εφευρέσεις του είχαν κάνει τη ζωή τους πιο εύκολη.

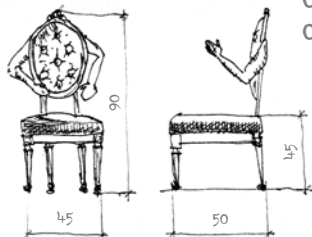
Όλοι οι ηλικιωμένοι έβλεπαν με θαυμασμό τον μικρό εφευρέτη, και είχαν υποδεχτεί εγκάρδια τους τέσσερις φίλους όταν μπήκαν στο ίδρυμα κουβαλώντας την καινούργια εφεύρεση. Κανένας τους δεν θα μπορούσε ποτέ να φανταστεί ότι οι εφευρέσεις του αγοριού θα μπορούσαν να τους κάνουν κακό, κι όμως αυτό είχε γίνει. Ο Ιούλιος έπρεπε να ξανακερδίσει την εμπιστοσύνη τους και, αν και δούλευε πολύ γρήγορα, είχε βαλθεί να διορθώσει την καρέκλα, έστω και προσωρινά.

«Μπορείτε να καθίσετε, κυρία» είπε και προσπάθησε να καθησυχάσει την τρομοκρατημένη γριούλα. Τα χέρια θα κλείσουν με λιγότερη δύναμη και πιο αργά. Επίσης, μπορείτε να τα κάνετε πέρα όταν θελήσετε να σηκωθείτε. Θα γυρίσουν στην αρχική τους θέση αυτόματα, χωρίς αντίσταση».

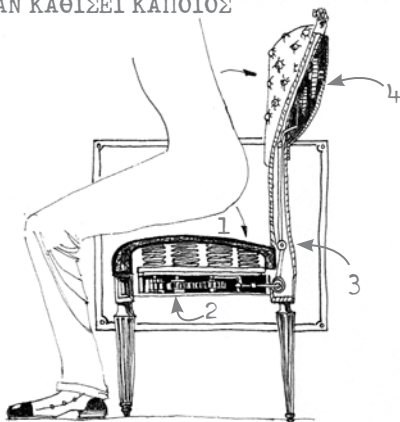
Στο μεγάλο σαλόνι του *Φιλανθρωπικού Ιδρύματος της Νάντης* επικράτησε σιωπή. Ο μόνος άνθρωπος που ήταν σίγουρος ότι η εφεύρεση θα λειτουργούσε σωστά ήταν ο ίδιος

ΚΑΡΕΚΛΑ ΠΟΥ ΑΓΚΑΛΙΑΖΕΙ

Ο ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΣ ΜΠΑΙΝΕΙ ΣΕ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ
ΟΤΑΝ ΚΑΘΙΣΕΙ ΚΑΠΟΙΟΣ

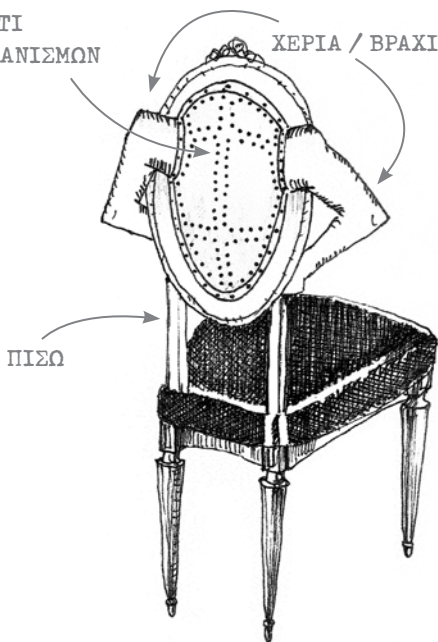
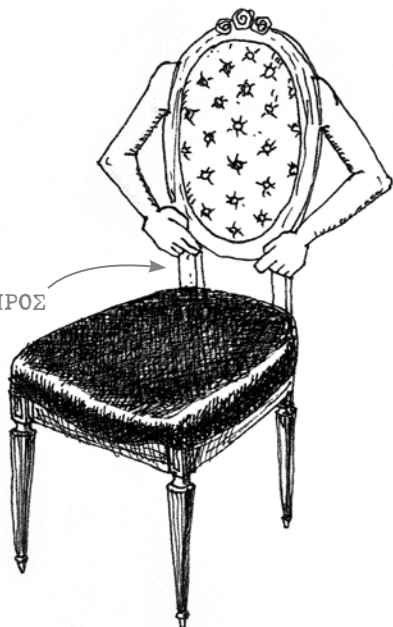
1. ΕΛΑΤΗΡΙΑ
2. ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΚΙΝΗΣΗΣ
3. ΡΑΒΔΟΙ ΜΕΤΑΦΟΡΑΣ ΚΙΝΗΣΗΣ
4. ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΣ ΑΓΚΑΛΙΑΣ

ΚΟΥΤΙ
ΜΗΧΑΝΙΣΜΩΝ

ΧΕΡΙΑ / ΒΡΑΧΙΟΝΕΣ

ΜΠΡΟΣ

ΠΙΣΩ

ο Ιούλιος. Οι υπόλοιποι κοιτούσαν πρώτα τον ίδιο κι ύστερα, με μεγάλη ανησυχία, την «καρέκλα που αγκαλιάζει».

Η Μαρί αισθανόταν πολύ άσχημα, γιατί ένιωθε να ευθύνεται για όλο αυτό και δεν θα συγχωρούσε ποτέ τον εαυτό της αν κάποιος ηλικιωμένος τραυματιζόταν. Επιπλέον, αν η εφεύρεση τους ξανάκανε κόλπα κι έσφιγγε τη γριούλα με δύναμη, θα έπρεπε να υπομένει και τις επιπλήξεις των τροφίμων κάθε φορά που θα ερχόταν να δουλέψει στο ίδρυμα.

Η Καρολίνα, αντίθετα, ανησυχούσε περισσότερο για τον Ιούλιο, ο οποίος, όπως πάντα, είχε επενδύσει όλες του τις γνώσεις και όλη του την ενέργεια στη συγκεκριμένη εφεύρεση. Αν αποτύγχανε, θα στενοχωριόταν και θα αναρωτιόταν αν άξιζε να γίνει επιστήμονας. Ευτυχώς που σπάνια οι εφευρέσεις του δεν λειτουργούσαν.

Οι σκέψεις του Χουάν δεν έμοιαζαν καθόλου μ' εκείνες των φίλων του, ούτε με κανενός άλλου μέσα στην αίθουσα. Ενώ μετέφεραν την καρέκλα στο ίδρυμα, σκεφτόταν πώς θα μπορούσε να εκμεταλλευτεί την εφεύρεση του φίλου του, πώς θα μπορούσε να βγάλει ζεστό παραδάκι. Κι αν η «καρέκλα που αγκαλιάζει» γνώριζε μεγάλη επιτυχία και εξαπλωνόταν παντού η φήμη ότι υπήρχε ένα τέτοιο θαύμα; Θα μπορούσαν τότε να κάνουν μαζική παραγωγή, όπως γίνεται για τόσα πράγματα, και να την πουλάνε σε καλή τιμή, να πλουτίσουν και... να μη γυρίσουν ποτέ ξανά σε αυτό το απαίσιο σχολείο. Τι το 'θελαν;

Η ηλικιωμένη που φοβόταν να καθίσει ήταν από τους πιο παλιούς τροφίμους και από εκείνους που λαχταρούσαν

περισσότερο απ' όλους μια αγκαλιά. Κοιτούσε επίμονα τον Ιούλιο: ήταν άραγε ειλικρινής αυτός ο νεαρός όταν έλεγε ότι δεν υπήρχε πια κανένας κίνδυνος; Επιπλέον, αμφέβαλλε για την αίσθηση εκείνων των μηχανικών χαδιών.

«Δεν είναι πραγματικά χέρια. Σκασίλα τους ποιος κάθεται στην καρέκλα! Αυτά δεν νιώθουν τίποτα...» γκρίνιαξε.

Όταν ο Ιούλιος τούς περιέγραψε για πρώτη φορά την ιδέα του για την καρέκλα, η Καρολίνα είχε διαισθανθεί τέτοιου είδους ενστάσεις, κι έτσι είχε έτοιμη μια ωραία απάντηση:

«Λάθος, νιώθουμε εμείς, που τη φτιάξαμε. Όταν κάθεστε, είναι σαν να σας αγκαλιάζουμε εμείς οι τέσσερις. Μ' αυτήν την πρόθεση την κατασκευάσαμε» την καθησύχασε γεμάτη ενθουσιασμό. «Κι επίσης μπορείτε να φανταστείτε ότι είναι τα χέρια αυτού που αγαπάτε ή που αγαπήσατε περισσότερο στον κόσμο...»

Το επιχείρημα αυτό φάνηκε να έπεισε τη γυναίκα, που χάιδεψε το μάγουλο της Καρολίνας και, προς έκπληξη όλων, κάθισε χωρίς δισταγμό.

Τα χέρια άρχισαν να τυλίγονται γύρω της πολύ αργά, στην αρχή άκαμπτα σαν ξύλα, αλλά ύστερα λύγισαν στο ύψος των αγκώνων με τέτοιο τρόπο, που τύλιξαν σταυρωτά τον θώρακα της ηλικιωμένης γυναίκας. Ήταν μια κίνηση γλυκιά, απαλή. Σχεδόν... ανθρώπινη.

Η γυναίκα άρχισε να κλαίει. Και κάποιοι από όσους ήταν τριγύρω επίσης. Και πρώτη και καλύτερη η Μαρί, που αναστέναξε ανακουφισμένη.

«Τώρα είναι η σειρά μου!» αναφώνησε ένας άλλος ηλικιωμένος.

«Όχι, μετά είμαι εγώ!» πετάχτηκε ένας άλλος.

«Δεν είσαι συ. Έκανες μπαγαποντιά για να πάρεις τη σειρά!»

Η γριούλα αναγκάστηκε να σηκωθεί. Δεν την πείραζε. Θα είχε την ευκαιρία στο εξής να κάθεται πολλές φορές στην «καρέκλα που αγκαλιάζει». Και είχε κιόλας σκεφτεί ποια πρόσωπα θα φανταζόταν ότι την αγκάλιαζαν.

Με το που σηκώθηκε, πήγε στον Ιούλιο και του έσκασε ένα σβουριχτό φιλί με τα χοντρά, υγρά της χείλη. Το αγόρι τα χασε με αυτή την αίσθηση του σάλιου στο μάγουλό του. Η Μαρί, που ήξερε καλά τα φιλιά της γριούλας –της έδινε ένα κάθε φορά που τη βοηθούσε σε κάτι–, βρήκε αστεία την έκφραση που είχε πάρει ο Ιούλιος και χαμογέλασε. Έπειτα, ήρθε η σειρά των κοριτσιών. Η κυρία τις φίλησε κι εκείνες για να τις ευχαριστήσει, ενώ ο Χουάν την έκανε με ελαφρά πηδηματάκια για να την αποφύγει. Η γριούλα δεν τον άφησε όμως να την κοπανήσει.

«Ω, τι ντροπαλός που είσαι συ! Έλα δω να σου δώσω ένα φιλί. Μην ντρέπεσαι!» του είπε.

Το υπόλοιπο απόγευμα ήταν πραγματική γιορτή. Παρά τα λιγοστά τους έσοδα, οι καλόγριες είχαν καταφέρει να βρουν τα απαραίτητα υλικά για να φτιάξουν μερικές μεγάλες τάρτες. Ήταν ο τρόπος τους να πουν ένα ευχαριστώ στα παιδιά και να ξεφύγουν οι τρόφιμοι από την καθημερινή ρουτίνα με ένα ξεχωριστό απογευματινό.

Τα γεροντάκια κάθονταν με τη σειρά στην καρέκλα, για να τους αγκαλιάσει, και σ' έναν άτυχο τα χέρια εκσφενδόνισαν το κομμάτι από την τάρτα του κάτω καθώς έκλειναν.

«Τώρα λοιπόν θα μείνεις χωρίς γλυκό!» του είπε ένας άλλος.

«Αυτά παθαίνεις όταν θέλεις να τα κάνεις όλα μαζί» πρόσθεσε μια γριούλα χαχανίζοντας.

Είναι πιο κακοί μεταξύ τους από ό,τι εμείς στο σχολείο, που πειράζουμε πάντα ο ένας τον άλλον, σκέφτηκε η Καρολίνα, κι όχι άδικα. Είχε πάρει αγκαζέ μια κυρία, πολύ περιποιημένη, για να τη βοηθήσει να πάει μέχρι το τραπέζι με τις τάρτες. Η γυναίκα την κοιτούσε ευχαριστημένη και δεν σταματούσε να της λέει πόσο όμορφη ήταν.

«Είσαι σχεδόν τόσο όμορφη όσο ήμουν κι εγώ στην ηλικία σου» της είπε όλο ενθουσιασμό.

Η Μαρί, που παρακολουθούσε με την άκρη του ματιού της ό,τι κι αν έκανε η Καρολίνα, που έμοιαζε πολύ αταίριαστη μ' εκείνο το περιβάλλον και με την οποία είχε ανταγωνισμό σε κάποια πράγματα, είχε εντυπωσιαστεί με τη στάση της φίλης της: φαινόταν πραγματικά να νιώθει άνετα, ή ακόμα και να το ευχαριστιέται, ενώ έδειχνε τεράστια υπομονή με τους ηλικιωμένους.

«Εμπρός για ένα μέλλον πιο δημιουργικό,
δίκαιο κι ευχάριστο για όλους!»

Το σύνθημα της Λέσχης
των Κυνηγών της Περιπέτειας του 21ου αιώνα

Ο ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟΣ ΦΑΡΟΣ

**Ανακαλύψτε τις περιπέτειες των μικρών εξερευνητών
που σχεδιάζουν έναν κόσμο καλύτερο, σε ένα μακρινό μέλλον,
στον 21ο αιώνα!**

Όλος ο κόσμος πιστεύει στην ύπαρξη φαντασμάτων. Ακόμα και ο πλοίαρχος Νέμο δηλώνει ότι έχει δει υπερφυσικά όντα. Αλλά για τον νεαρό Ιούλιο Βερν δεν είναι αρκετό αυτό που λένε οι άνθρωποι, καθώς πρέπει να επιβεβαιώσει επιστημονικά αν είναι αλήθεια ή όχι. Υπάρχει καλύτερο μέρος για εξερεύνηση από έναν εγκαταλελειμμένο φάρο; Παράξενα πράγματα συμβαίνουν εκεί. Υπάρχουν όντως φαντάσματα; Γιατί κάποιες νύχτες το φως του φάρου ανάβει; Ο Ιούλιος, η Μαρί, η Καρολίνα και ο Χουάν, οι τέσσερις φίλοι της Λέσχης των Κυνηγών της Περιπέτειας του 21ου αιώνα, θα αξιοποιήσουν τις ικανότητές τους, το θάρρος τους και, πάνω από όλα, τη φιλία τους για να λύσουν το μυστήριο.

ΑΠΟ 9 ΕΤΩΝ

www.minoas.gr

9 786180 213386
ISBN 978-618-02-1338-6

ΚΩΔ. 22583

Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ ΝΕΜΟ

Για να δημιουργήσει τον μυστηριώδη και συναρπαστικό πλοίαρχο Νέμο των μυθιστορημάτων του, ο Ιούλιος Βερν εμπνεύστηκε από τον ναυτικό που οι φίλοι του κι αυτός είχαν γνωρίσει πολλά χρόνια πριν, όταν ακόμη πήγαιναν σχολείο. Ο πλοίαρχος Νέμο ήταν μάρτυρας των απίθανων περιπετειών που η παρέα των τεσσάρων φίλων έζησε τότε και αργότερα κράτησε σαν θησαυρό την ανάμνησή τους. Χάρη στις δικές του διηγήσεις μπορούμε σήμερα να ανακαλύψουμε τις περιπέτειες του νεαρού Ιουλίου Βερν και την πηγή έμπνευσής για όλες τις απίθανες ιστορίες που αποτέπωσε αργότερα στα βιβλία του.